

ВЯРВАХ, ЧЕ ЩЕ ДОЙДЕТЕ!

Ума акция, които не се забравят. Особено тежките, с деца или с трагичен завършек. Случаят, който искам да припомня, не е от този вид, но остави дълбоко чувство на удовлетворение у мен и колегите, участвали в спасителната акция. Иначе на пръв поглед – акция като акция, десетки, стотици, с една гума – ежедневна за ПСС. Ето накратко и историята.

Бях дежурен в Централата. Късно вечерта, на 16.03.2003 г., по телефона се получи съобщение, че 71-годишният Иван Чолаков от София не се е прибрал. Отишъл на Витоша, към Черни връх. Съобщението дойде от негов приятел. Обаждания като това – колкото искаш. Обаче в думите му имаше убеденост, че нещо се е случило. Още повече, че времето в планината от няколко дни беше ветровито, с гъста мъгла по високите части. Предпоставките да се изгуби човек, дори за опитен

планинар, както се твърдеше в съобщението, бяха налице. След около 2 часа изчакване и събиране на допълнителна информация стана ясно, че нещо се е случило. Да се започне незабавна акция в такава обстановка и в този късен час /около 23.30/, не беше от най-разумните решения. Сутринта рано 18 спасители и 2 спасителни кучета потеглихме за база Алеко. От събраната информация не стана ясно дали такъв човек се е качвал на върха. Призори бяхме в базата. Трябваше да се определи тактиката. Виждаше ми се неефективно да се изпратят спасителите на групи за претърсване на райони – мъглата беше толкова гъста, че не се виждаха върховете на скалите. От два дни духаше силен североизточен вятър, снежната покривка беше фирнована и на места навята. Възможността в мъглата вятърът да го "завърти" към вододайната зона беше най-реална. Решено беше да се изкачим по Черни връх и от там във "Ветрило" да търсим, като се движим в определената посока, на видимо разстояние един от друг, за да не бъде отминат издирваният. Само Иван с кучето си Барс и още един спасител се отправиха директно от базата към предполагаемия район на загубване /двата бяха без GPS и въпреки че Ванката е минавал хиляди пъти по този маршрут, тъй като работи във вододайната зона, в гъстата мъгла и те се бяха позагубили/. Колегите от Романски пуснаха лифта заради нас. Около 9 часа бяхме под върха, уточнихме посоката и поехме. Движихме се само по компас, мъглата ставаше още по-гъста, а вятърът не стихваше. Незабравимият ми Боро, цялят в скреж и с полепнал сняг по козината, се въртеше безпомощно около нас в мъглата. На няколко пъти групата се замотаваше. Около 6. Лъвчето личаха следи от хора и скиори, които явно са се губели в мъглата предишния неделен ден. Групата продължаваше да се движи компактно във "Ветрило" в посоката. Времето напредваше, а възможността да го намерим жив намаляваше. По едно време открихме следи, които криволечеа често и бяха

заличавани от вятъра. Надеждата за успех се засили. Проверяхме всяка навявка, всяко подветрено място. Към 15 часа, вече бяхме в рядката борова гора преди Каменното здание, когато Илийката извика: "Ето го! Жив е!". Моментално цялата група бяхме при него. Едно хубаво старче седеше под клоните на голяма ела. Жив, напълно адекватен. Беше облечен с ватено яке, а под него гебел вълнен пуловер. Когато събухме обувките, пръстите му бяха бели като порцелан и с лед между тях. Разговорихме се. Бил авиоинженер, летял, явно човек с добра психика. Радвахме се неопишуемо, но потръпнах, когато промълви: "Чаках ви! Вярвах, че ще дойдете!". Кратки думички, простичко казани, но изразяващи безусловно доверието и авторитета на ПСС сред обществото. "Вярвах, че ще дойдете!", думи, достатъчни за да осмислят отговорността, риска и "загубеното" време на поколения планински спасители.

М. Тодоров

